

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 361/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Z. B., Š., zastúpenej advokátom JUDr. Ľ. D., Š., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 12 C 117/06 z 29. februára 2008, rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 146/08 z 5. decembra 2008 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 96/09 z 18. júna 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2009 faxom a 2. októbra 2009 poštou doručená sťažnosť Z. B., Š. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru rozsudkom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 C 117/06 z 29. februára 2008, rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 146/08 z 5. decembra 2008 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 96/09 z 18. júna 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 117/06 sa sťažovateľka žalobou domáhala od žalovaných zaplata zmluvnej pokuty za oneskorené zaplata časti dohodnutej kúpnej ceny. Okresný súd rozsudkom z 29. februára 2008 žalobu sťažovateľky zamietol, pričom na základe jej odvolania krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 146/08 z 5. decembra 2008 rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudli podľa sťažovateľky právoplatnosť 5. februára 2009. O následnom dovolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 96/09 z 18. júna 2009 tak, že jej dovolanie odmietol, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Uznesenie najvyššieho súdu malo podľa sťažovateľky nadobudnúť právoplatnosť 31. júla 2009.

Sťažovateľka v sťažnosti v podstate polemizuje, resp. vyjadruje svoj nesúhlas so skutkovým stavom tak, ako ho zistili okresný súd a krajský súd, pričom týmto súdom vyčíta, že nezohľadnili všetky okolnosti skutkového stavu (napr. podľa sťažovateľky neoprávnené zníženie dohodnutej kúpnej ceny žalovanými z dôvodu vady predmetu kúpy, ktorú sťažovateľka nezavinila, a pod.), ako aj to, že nesprávne právne posúdili otázku primeranosti, resp. proporcionality výšky zmluvnej pokuty a istiny. Pokiaľ ide o namietané rozhodnutie najvyššieho súdu, sťažovateľka svoju sťažnosť bližšie neodôvodnila.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Z uvedeného mám za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. a že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f) O. s. p., t. j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred odvolacím súdom.

Tým, že odvolací súd v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku samostatným výrokom nevyslovil, že je proti nemu prípustné dovolanie (238 ods. 3 O. s. p.), mi odňal právo na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 36 Listiny základných práv a slobôd), právo na spravodlivé súdne rozhodnutie.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo Z. B. na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa Dodatkového protokolu k Dohode o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu v Leviciach č. k. 12 C 117/2006-115 zo dňa 29. 2. 2008, rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 7 Co 146/2008-136 zo dňa 5. 12. 2008 a uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 3Cdo 96/2009 zo dňa 18. 6. 2009 porušené boli.

Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 7 Co 146/2008-136 zo dňa 5. 12. 2008 a prikazuje Krajskému súdu v Nitre vo veci konať a znovu rozhodnúť.

Zrušuje rozsudok Okresného súdu v Leviciach č. k. 12 C 117/2006-115 zo dňa 29. 2. 2008.

Z. B. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.319,39 €(...), ktoré sú povinné zaplatiť Okresný súd v Leviciach v sume 1.659,69 € a Krajský súd v Nitre sumou 1.659,70 €, do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd v Nitre je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 759,48 € (2 úkony právnej pomoci – prevzatie a príprava veci a podanie vo veci samej – po 379,74 € a 2x režijný paušál po 6,95 €), spolu 773,38 € na účet advokáta(...) do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky rozhodnutím okresného súdu

Sťažovateľka namieta porušenie označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 117/06 z 29. februára 2008 z dôvodu, že okresný súd podľa jej tvrdení nedostatočne zistil skutkový stav, a tiež, že mal nesprávne posúdiť otázku proporcionality uplatnenej zmluvnej pokuty a nezaplatenej časti dohodnutej kúpnej ceny.

Vzhľadom na princíp subsidiarity [„ak(...) nerozhoduje iný súd“], ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľkou označeného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jej sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu toho práva, porušenie ktorého sťažovateľka namieta, t. j. práva na spravodlivý súdny proces a práva na účinný prostriedok nápravy, k porušeniu ktorých malo dôjsť v dôsledku nedostatočného dokazovania a sťažovateľkou tvrdeného nesprávneho právneho názoru okresného súdu, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľke dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jej práv.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 117/06 z 29. februára 2008 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľka napokon (ako to vyplýva aj zo sťažnosti) aj účinne využila. Na základe sťažovateľkou podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, ako sťažovateľka uvádza v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (vo vzťahu k okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky rozhodnutím krajského súdu

Sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces a práva na účinný prostriedok nápravy aj rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 7 Co 146/08 z 5. decembra 2008, a to z tých istých dôvodov ako v prípade okresného súdu.

Vzhľadom na zistenie, že sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré však najvyšší súd odmietol ako procesné neprípustné, a teda sa ani nezaoberal meritórnym preskúmaním rozsudku krajského súdu, ústavný súd pripúšťa, že by bolo v jeho právomoci preskúmanie tohto rozsudku krajského súdu, pretože sťažovateľka už proti nemu reálne nedisponovala žiadnym mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým by sa mohla domôcť ochrany svojich práv.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažovateľka sťažnosťou pred ústavným súdom napáda rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 7 Co 146/08 z 5. decembra 2008, ktoré podľa nej nadobudlo právoplatnosť 5. februára 2009.

Od 5. februára 2009, keď napádané rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť, do 30. septembra 2009, keď sťažovateľka faxom podala sťažnosť adresovanú ústavnému súdu (na poštovú prepravu bola podaná 1. októbra 2009 a ústavnému súdu bola poštou doručená 2. októbra 2009), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k napádanému rozhodnutiu krajského súdu už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd ešte raz podotýka, že vo vzťahu k napádanému rozhodnutiu krajského súdu nebolo možné sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu, t. j. z dôvodu možnosti jeho meritórneho preskúmania iným všeobecným súdom, pretože sťažovateľka sa síce domáhala preskúmania tohto rozhodnutia aj pred iným súdom podaním mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania), avšak toto bolo odmietnuté už pre jeho procesnú neprípustnosť, takže dovolací najvyšší súd označené rozhodnutie krajského súdu ani meritórne nepreskúmaval.

3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky rozhodnutím najvyššieho súdu

Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľky, že jej právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a jej právo na účinný prostriedok nápravy zaručené v čl. 13 dohovoru bolo porušené aj rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 96/09 z 18. júna 2009, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom neodôvodnila (napr. nevytkla žiadne nedostatky rozhodnutiu najvyššieho súdu alebo procesné pochybenia v jeho procesnom postupe).

Podľa prvej vety § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Vzhľadom na uvedené, ako aj vzhľadom na to, že sťažovateľka je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (vo vzťahu k najvyššiemu súdu) už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol:

«(...) odvolací súd považoval skutkové zistenia súdu stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne; v dôsledku toho dospel k záveru, že sú dané zákonné dôvody pre potvrdenie odvolaním napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 1 O. s. p.). V danom prípade: a) nebolo potrebné dokazovanie zopakovať ani doplniť, b) súd prvého stupňa rozhodol po nariadení pojednávania a c) obsah spisu nesvedčí o tom, že by nariadenie odvolacieho pojednávania vyžadoval dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ prejednal odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.); jeho postupom nebola žalobkyňi odňatá možnosť pred súdom konať.

Námietka žalobkyne, že „sudkyňu súdu prvého stupňa viackrát upozorňovala na jej spôsob diktovania do zápisnice, keď jej vyjadrenia a návrhy sa vôbec nedostali do zápisnice alebo sa dostali v pozmenenej podobe“, nemá oporu v spise – zo žiadnej zápisnice o pojednávaní pred súdom prvého stupňa nevyplýva, že by žalobkyňa alebo jej zástupca poukazovali na nesprávnu protokoláciu alebo že by sa domáhali opravy alebo doplnenia zápisnice. Pri posudzovaní otázky prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. na takéto tvrdenie, ktoré nie je ničím podložené, nebolo možné vziať zreteľ.

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že odvolací súd svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení veci (v otázke rozporu dohody o zmluvnej pokute s dobrými mravmi, jej čiastočnej nezrozumiteľnosti a nejasnosti, hrubého nepomeru medzi výškou požadovanej zmluvnej pokuty a výškou včas neuhradenej časti kúpnej ceny) a tiež prehliadnutím toho, že „uplatnenie moderačného práva vo vzťahu k zmluvnej pokute sa v občianskoprávných vzťahoch neumožňuje“, dovolací súd poukazuje na to, že i keby odvolací súd vec prípadne nesprávne právne posúdil (dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto hľadiska neposudzoval), zostáva nesprávne právne posúdenie veci (iba) relevantným dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p., ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní; samo nesprávne právne posúdenie ale nie je procesnou vadou konania a nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. Ustanovenie § 237 písm. f) O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti s faktickou

činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, spočívajúcim v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav sa vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. (viď najmä R 43/2003).

Ani údajné nezohľadnenie skutkových okolností, na ktoré žalobkyňa poukázala v dovolaní (argumentáciou, že nehnuteľnosť chcela pôvodne predať za vyššiu sumu, že konanie žalovaných bolo „nekorektné a miestami až podvodné“ a že k poškodeniu omietky v dome mohlo dôjsť v dôsledku stavebných úprav uskutočnených žalovanými) nesvedčí o tom, že by žalobkyni v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať a že by z tohto dôvodu bolo jej dovolanie prípustné (§ 237 písm. f) O. s. p.).

Pokiaľ žalobkyňa naznačuje, že k odňatiu jej možnosti konať pred súdom došlo tým, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie ňou navrhovanou ohliadkou nehnuteľnosti, dovolací súd uvádza, že účastníci sú síce povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd však rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania (viď R 37/1993). Na rovnakom závere je založené rozhodnutie R 125/1999, v zmysle ktorého ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) O. s. p. nie je prípustné.

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne proti potvrdzujúcemu výroku napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodit' nielen z § 238 O. s. p., ani z § 237 O. s. p.

Žalobkyňa navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako celok. Pokiaľ dovolaním napadla výrok tohto rozsudku o trovách konania, smeruje jej dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O. s. p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho

posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O. s. p.). Prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania je ale výslovne vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O. s. p. So zreteľom na to, že vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania proti tomuto výroku vyvodit' ani z § 237 O. s. p.

Kedže prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky tento jej opravný prostriedok odmietol (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p.) ako procesné neprípustný. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.»

Z rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k záverom o odmietnutí dovolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 146/08 z 5. decembra 2008. Jeho rozhodnutie obsahuje výklad právnych noriem Občianskeho súdneho poriadku, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem.

Na tomto závere treba trvať napriek tomu, že sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu, pretože porušenie základného práva nemožno vidieť len v tom, že najvyšší súd postupoval a rozhodoval bez toho, aby sa stotožnil s právnym názorom sťažovateľky.

Vzhľadom na už uvedené dôvody ústavný súd mohol sťažnosť v tejto časti odmietnuť aj ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009